

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci ve věci žalobců **a) P. K.** a **b) Ing. A. K.**, obou bytem L. 80, zastoupených JUDr. Ing. Maxmiliánem Jaškou, advokátem se sídlem v Olomouci, Legionářská 1085/8, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti **R. Z.**, bytem L. 32, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016, č. j. 5494/ENV/16, 188/570/16, ve věci přezkumného řízení o závazném stanovisku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Po právní moci tohoto rozsudku **bude** žalobci a) **vrácen** z účtu Krajského soudu v Ostravě zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč.

V. Po právní moci tohoto rozsudku **bude** žalobkyni b) **vrácen** z účtu Krajského soudu v Ostravě zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 13. 8. 2012 podali žalobci u stavebního úřadu (Magistrátu města Přerova) žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby víceúčelové nádrže „H.“. Dne 15. 8. 2012 Magistrát města Přerova v působnosti orgánu ochrany přírody vydal k umístění stavby kladné závazné stanovisko č. j. MMPř/095125/2012/STAV/ZP/Eh k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, č. j. MMPř 157/2012, které nabylo právní moci dne 7. 12. 2012, stavební úřad žádosti o umístění stavby vyhověl. Z podnětu vlastníka sousedního pozemku - pana R. Z. (osoba na řízení zúčastněná) a M. o. s. dne 17. 9. 2013 zrušil KÚ ve zkráceném přezkumném řízení předmětné závazné stanovisko a vrátil věc orgánu ochrany přírody. Odvolání žalobců proti uvedenému rozhodnutí KÚ žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 12. 2013 jako nepřipustné zamítl. Orgán ochrany přírody proto vydal dne 4. 9. 2014 pro záměr nové (opět kladné) závazné stanovisko.

Souběžně probíhala přezkumná a soudní řízení i ve věci samotného územního rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2013 ve zkráceném přezkumném řízení KÚ územní rozhodnutí ze dne 7. 12. 2012 zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu. Toto rozhodnutí potvrdilo Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, jemuž přisvědčil i zdejší soud rozsudkem ze dne 7. 11. 2014, č. j. 65 A 11/2014-80, avšak rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36 byla rozhodnutí krajského soudu i ministerstva zrušena a věc vrácena ministerstvu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ministerstvu uložil, aby v přezkumném řízení předmětného územního rozhodnutí pokračovalo, avšak zabývalo se tím, zda nejsou splněny podmínky § 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) pro zastavení tohoto řízení z důvodu nepřiměřenosti zásahu do práv nabytých v dobré víře.

Následně ve věci (prvního) závazného stanoviska ze dne 15. 8. 2012 zdejší soud rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j. 65 A 1/2014-56, zrušil výše uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2013, na což reagoval žalovaný tak, že dne 28. 5. 2015 zrušil rozhodnutí KÚ a vrátil mu věc k dalšímu řízení. KÚ poté usnesením

ze dne 12. 8. 2015 přezkumné řízení zastavil z procesních důvodů, a to s odůvodněním, že již uplynula lhůta 15 měsíců stanovená v § 97 odst. 2 s. ř. pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení v I. stupni. Jelikož tímto zůstalo závazné stanovisko ze dne 15. 8. 2012 v platnosti, zrušil KÚ rozhodnutím ze dne 14. 8. 2015 v pořadí druhé závazné stanovisko ze dne 4. 9. 2014 jako nadbytečné.

Usnesení KÚ o zastavení přezkumného řízení ze dne 12. 8. 2015 napadl žalobou ke zdejšímu soudu M. o. s., který však po zahájení řízení sp. zn. 65 A 67/2015 předložil rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015, č. j. KUOK 110433/2015, jímž KÚ v novém přezkumném řízení (své vlastní) usnesení o zastavení přezkumného řízení ze dne 12. 8. 2015 zrušil dle § 153 s. ř., a to s odůvodněním, že po přečtení žaloby se s přihlédnutím k judikatuře ztotožnil s názorem M. o. s., že přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska ze dne nebylo možné s odkazem na § 97 odst. 2 s. ř., tj. s odkazem na běh lhůt pro provedení přezkumného řízení, zastavit. Jelikož žalobce prohlásil, že je postupem žalovaného uspokojen, soud řízení usnesením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 65 A 67/2015-24 zastavil.

V poučení uvedeného „autoremedurního“ rozhodnutí ze dne 30. 12. 2015 KÚ uvedl, že je proti němu přípustné odvolání. Odvolání bylo podáno žalobci dne 15. 1. 2016. Žalovaný však žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. 5494/ENV/16, 188/570/16, odvolání jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 s. ř. zamítl. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se zrušením usnesení KÚ ze dne 12. 8. 2015 vyslovil, jakožto nadřízený orgán ve smyslu § 153 odst. 2 s. ř., souhlas, neboť zastavení přezkumného řízení s odkazem na § 97 odst. 2 s. ř. bylo zjevnou nezákonností, tudíž by krajský soud žalobě M. o. s. bezesporu vyhověl. Dále žalovaný uvedl, že k vydání rozhodnutí ze dne 30. 12. 2015 byl KÚ příslušný, neboť za situace, kdy proti usnesení KÚ ze dne 12. 8. 2015 nebylo přípustné odvolání, musel být KÚ v postavení žalovaného (ve věci sp. zn. 65 A 67/2015 – pozn. soudu), a tudíž se jednalo o příslušný správní orgán k uspokojení žalobce po podání žaloby ve smyslu § 153 odst. 2 s. ř. Jelikož uspokojení žalobce probíhá dle § 153 s. ř. ve formě přezkumného řízení a není vyloučena ani jeho zkrácená forma ve smyslu § 98 s. ř., je rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 prvním úkonem v řízení. Dále žalovaný zdůraznil, že předmětem přezkumného řízení v posuzované věci bylo závazné stanovisko, které není rozhodnutím, tudíž z něj neplynou nikomu žádná práva ani povinnosti, přičemž toto není vydáváno ve správním řízení, tudíž zde nejsou žádní skuteční účastníci řízení a nemůže tak dojít ani k situaci předvídané ve třetí větě § 153 odst. 2 s. ř., tj. že by postupem dle § 153 odst. 1 s. ř. mohlo dojít ke změně práv a povinností ostatních účastníků řízení. Zrušení procesního usnesení o zastavení přezkumného řízení věci předmětného závazného stanoviska, tudíž nemohlo žádná práva nebo povinnosti ostatních účastníků změnit. Závěrem žalovaný uvedl, že uvedenými argumenty je potvrzena také logika poslední věty § 153 odst. 2 s. ř. o tom, že „Přezkumné řízení proti tomuto rozhodnutí žalovaného správního orgánu není přípustné“, z čehož je zřejmé, že je odvolání odvolatelů nepřipustné.

Žalobci žalobou podanou dne 12. 12. 2016 požadovali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016 i prvostupňového rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015. V žalobě popsali celý průběh všech výše zmíněných stavebních řízení,

přezkumných řízení i navazujících soudních řízení. Namítali, že zamítnutím jejich odvolání pro nepřípustnost byli zkráceni na svém právu na přezkum rozhodnutí, které je v s. ř., resp. celém právním řádu koncipováno tak, že je zásadně přezkum rozhodnutí státních orgánů přípustný, není-li to zákonem výslovně vyloučeno. Odůvodnění nepřípustnosti odvolání žalobců odkazem na poslední větu § 153 odst. 2 s. ř., je však dle názoru žalobců liché, neboť z tohoto ustanovení nepřípustnost odvolání dovodit nelze. Rovněž zdůraznili, že byli v rozhodnutí KÚ poučeni o přípustnosti odvolání. Dále uvedli, že jsou nesmyslné úvahy žalovaného v odst. 3 až 5 na str. 4 napadeného rozhodnutí o nutnosti přezkoumávání předmětného závazného stanoviska pro jakási hrubě teoreticky možná řízení, neboť předmětné závazné stanovisko je svým obsahem zcela jednoúčelové a mělo význam pouze pro již skončené územní řízení. I pokud by přezkumné řízení pokračovalo a jeho výsledkem bylo zrušení předmětného závazného stanoviska ze dne 15. 8. 2012, nemohla by tato skutečnost již ničeho ovlivnit, neboť případná obnova předmětného územního řízení by s ohledem na uplynutí lhůty 3 let od právní moci tohoto rozhodnutí dle § 100 odst. 2 a 3 s. ř. nebyla možná. O žalobě, kterou měl podat vůči usnesení KÚ ze dne 12. 8. 2015 M. o. s., jim není nic známo, přičemž existence takové žaloby jim k dotazu nebyla potvrzena ani samotným krajským soudem, tudíž argumentace § 153 s. ř., tj. uspokojováním účastníka po podání žaloby, je svévolné. Jelikož KÚ uvedl, že rozhoduje dle § 98 s. ř., jedná se o nezákonné „přezkoumávání přezkumů“, tj. vršení přezkumných řízení, což je zcela v rozporu s právní jistotou účastníků původních řízení.

Dne 22. 12. 2016 bylo krajskému soudu doručeno doplnění žaloby. Žalobci v něm poukázali na další fázi přezkoumávání samotného územního rozhodnutí. Uvedli, že poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36 zrušil rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 4. 2014, KÚ stejně jako v případě závazného stanoviska přezkumné řízení předmětného územního rozhodnutí usnesením ze dne 5. 8. 2015, č. j. KUOK 71625/2015 zastavil s odkazem na uplynutí lhůty dle § 97 odst. 2 s. ř. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 65 A 59/2015-34 bylo však poté vyhověno žalobě R. Z. a usnesení KÚ ze dne 5. 8. 2015 bylo jako nezákonné zrušeno. Po vrácení věci bylo předmětné přezkumné řízení usnesením KÚ ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 38176/2016 opětovně zastaveno, avšak již z důvodu dle § 94 odst. 4 s. ř., tj. z důvodu nepřiměřenosti zásahu do práv stavebníků nabytých z předmětného územního rozhodnutí v dobré víře. Usnesení KÚ ze dne 27. 5. 2016 nabylo dle vyznačené doložky právní moci dne 25. 6. 2016. Tato skutečnost dle žalobců potvrzuje absurdnost jakéhokoli dalšího přezkoumávání závazného stanoviska, které bylo „absorbováno“ do územního rozhodnutí ze dne 1. 12. 2012, č. j. MMPr 157/2012, jenž je již samo dále nepřezkoumatelné a nezměnitelné.

Dále bylo dne 3. 1. 2017 soudu doručeno druhé doplnění žaloby, v němž žalobci uvedli, že dne 2. 1. 2017 bylo jejich zástupci doručeno opravné usnesení žalovaného ze dne 29. 12. 2016, č. j. 90563/ENV/16, 2445/570/16, jímž žalovaný v reakci na podanou žalobu významně změnil a doplnil odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18. 11. 2016. Namítli, že takový postup je v rozporu s § 70 s. ř., neboť se nejedná o opravu písařské chyby či zřejmé nesprávnosti, nýbrž o změnu argumentace. Dále zdůraznil, že pokud bylo usnesení KÚ ze dne 30. 12. 2015 činěno v rámci postupu dle § 153 s. ř., pak se ocitlo v kolizi s druhou

větou § 94 odst. 2 s. ř., která zakazuje v přezkumném řízení přezkoumávat rozhodnutí podle § 97 s. ř. Přezkum přezkumu je tedy zjevně vyloučen a aplikace § 153 s. ř. byla tudíž nesprávná.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chyběla citace celého § 153 odst. 2 s. ř., konkrétně pasáže o tom, že „právo podat odvolání nebo rozklad nemají ani ostatní účastníci“. Toto pochybení bylo proto napraveno opravným usnesením ze dne 29. 12. 2016, č. j. 90563/ENV/16, 188/570/16. Dále opětovně s odkazem na judikaturu zdůraznil, že nevznikají-li žádná práva a povinnosti ze závazného stanoviska, nemohou vznikat ani z procesního rozhodnutí v řízení o závazném stanovisku rušící usnesení o zastavení přezkumného řízení. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci na straně jedné tvrdí, že dalším pokračováním přezkumného řízení o závazném stanovisku je přinejmenším potenciálně bořeno územní rozhodnutí č. j. MMPř 157/2012, na straně druhé sami zdůrazňují, že je pokračování v předmětném přezkumném řízení již zcela zbytečné, neboť územní rozhodnutí č. j. MMPř 157/2012 již nelze žádným opravným prostředkem napadnout. Rozhodnutím k uspokojení žalobce, jímž se zrušilo zjevně nezákonné usnesení o zastavení řízení, se tedy dle žalovaného v právním postavení žalobců nic nezměnilo. Předmětné územní rozhodnutí zůstává v právní moci. Rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 tak bylo vydáno v souladu se s. ř., tudíž je proti němu odvolání dle § 153 odst. 2 s. ř. nepřípustné.

Osoba na řízení zúčastněná uvedla, že nesouhlasí s názorem žalobců, že v průběhu řízení před soudem ve věci sp. zn. 65 A 67/2015 nebylo možné uplatnit postup dle § 153 s. ř., tj. uspokojení účastníka po podání žaloby. S. ř. počítá s možností uspokojit účastníka po podání žaloby, přičemž k tomuto stanoví formu přezkumného řízení. Jiný způsob, než zrušení napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení (s výjimkou prohlášení nicotnosti), s. ř. k uspokojení žalobce nezná, tudíž se musí jednat o případ, kdy lze přezkoumat i rozhodnutí vydané v přezkumném řízení. S. ř. výslovně vylučuje z přezkumného řízení až výsledek postupu dle § 153 s. ř. Jelikož krajský soud v řízení ve věci sp. zn. 65 A 67/2015 akceptoval zrušující rozhodnutí KÚ, bylo by významným zásahem do předvídatelnosti rozhodování soudu, pokud by nyní tentýž soud přijal argumentaci žalobců a tvrdil, že rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 vůbec nemělo být vydáno. Závěrem osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobci se pohoršují nad jejím „kverulujícím“ přístupem, avšak pomíjejí skutečnost, že celá mašinérie již značně nepřehledných správních rozhodnutí se rozběhla jen proto, že žalobci předložili ke schválení projekt, který je, jak bylo správními orgány i soudy konstatováno, objektivně v rozporu s územním plánem.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud o věci bez jednání.

Krajský soud se předně zabýval otázkou, zda vůbec napadené rozhodnutí podléhá přezkumu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že na počátku celé výše popsané řady správních a soudních rozhodnutí stojí závazné stanovisko ve smyslu

§ 149 s. ř., které samo o sobě nepodléhá soudnímu přezkumu, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2011, č. j. 2 As 75/2009-113, publikovaný pod č. 2434/2011 Sb. NSS, dostupný též na www.nssoud.cz).

Krajský soud však dospěl k závěru, že v posuzované věci je žaloba přípustná, neboť mu nebylo předloženo k přezkumu závazné stanovisko ani rozhodnutí, kterým by takové stanovisko bylo měněno či rušeno ve smyslu § 149 odst. 5 s. ř., nýbrž rozhodnutí, jímž bylo podle § 92 odst. 1 s. ř. zamítnuto odvolání žalobců jako nepřípustné. Odmítnutím práva na odvolání v případě, kdy žalobci tvrdí, že jim takové právo příslušelo a že jimi napadený správní akt (rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015) měl být podroben dvojinstančnímu správnímu řízení a žalovaným věcně přezkoumán, mohlo být zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobců ve smyslu § 65 s. ř. s. Úkolem soudu je proto zodpovědět výlučně otázku, zda žalovaný správně posoudil, že proti rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015, není přípustné odvolání. Na zodpovězení dané otázky pak dle názoru krajského soudu nemá vliv skutečnost, že předmětem přezkumného řízení, které v důsledku rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 „obživlo“, je závazné stanovisko.

Podle § 153 odst. 1 písm. a) s. ř. domáhá-li se žalobce ve správním soudnictví zrušení rozhodnutí správního orgánu, lze jej uspokojit změnou nebo zrušením tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení.

Podle § 153 odst. 2 s. ř. je k řízením podle odstavce 1 příslušný žalovaný správní orgán. Vydat rozhodnutí může jen se souhlasem nadřízeného správního orgánu; v případě, že je třeba před vydáním rozhodnutí doplnit řízení, je souhlasu nadřízeného orgánu zapotřebí již k zahájení řízení. Rozhodnutí nesmí měnit práva nebo povinnosti ostatních účastníků založené žalobou napadeným rozhodnutím, ledaže s tím vyslovili souhlas. Sdělí-li žalobce soudu, že je uspokojen, platí, že se vzdal práva na odvolání nebo rozklad; právo podat odvolání nebo rozklad nemají ani ostatní účastníci. Právní moci nabývá rozhodnutí žalovaného správního orgánu vydané podle odstavce 1 dnem právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení o žalobě. Přezkumné řízení proti tomuto rozhodnutí žalovaného správního orgánu není přípustné.

Z obsahu spisu sp. zn. 65 A 67/2015 soud zjistil, že žalobou doručenou soudu dne 12. 10. 2015 se M. o. s. domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 12. 8. 2015, č. j. KUOK 73671/2015, jímž bylo zastaveno přezkumné řízení ve věci přezkoumání závazného stanoviska Magistrátu města Přerova ze dne 15. 8. 2012, č. j. MMPř/095125/2012/STAV/ZP/Eh. Dne 4. 1. 2016 bylo soudu doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. KUOK 110433/2015, jímž bylo v přezkumném řízení napadené usnesení zrušeno, přičemž z obsahu uvedeného rozhodnutí vyplynulo, že důvodem jeho vydání byl právě zájem vyhovět žalobci při akceptaci jeho žalobní argumentace. Z toho důvodu soud vyzval žalobce, nechť sdělí, zda je postupem žalovaného uspokojen a zda může být řízení zastaveno. Podáním ze dne 8. 1. 2016 žalobce sdělil, že byl postupem žalovaného uspokojen, proto soud řízení usnesením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 65 A 67/2015-24, zastavil a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení. Usnesení nabylo právní moci dne 14. 1. 2016.

Krajský soud proto uvádí, že za popsané procesní situace neměl jinou možnost, než řízení zastavit podle § 47 písm. b) s. ř. s., neboť ze všech okolností a ostatně i výslovného sdělení žalobce zřetelně vyplynulo, že byl tento ze strany žalovaného správního orgánu uspokojen. Krajský soud by nebyl oprávněn zastavit řízení pouze tehdy, kdyby rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015, jímž mělo k uspokojení tehdejšího žalobce dojít, posoudil jako nicotné.

Podle § 77 odst. 2 správního řádu je nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Pojmem nicotnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, publikovaném pod č. 793/2006 Sb. NSS, se závěrem, že *„nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Z hledisek pro hodnocení nicotnosti vyplývá, že se musí jednat o vadu naprosto zásadní a zřejmou. Rozhodnutí je nicotné jen ve výjimečných případech výše uvedených, přičemž následky nicotnosti rozhodnutí nelze svévolně spojovat s instituty jinými (nezákonnost, neplatnost).“*

Popsané vady však krajský soud v rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 neshledal. Rozhodnutí bylo vydáno orgánem k tomu příslušným dle výše citovaného § 153 odst. 2 věty první s. ř. s., je z něj zcela zřejmé, v jaké věci je vydáno a jeho výrok je zcela srozumitelný, nerozporný a právně uskutečnitelný. Případné jiné vady nižší intenzity, které mohly být případně důvodem nezákonnosti předmětného rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015, nebyl již krajský soud oprávněn v řízení vedeném pod sp. zn. 65 A 67/2015 vyhledávat a posuzovat.

Stejně tak soudu nepřísluší posuzovat zákonnost rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 v celém rozsahu, který vymezuje žalobce žalobními body (zejména otázku, zda rozhodnutí KÚ není nezákonné pro rozpor s § 97 odst. 2 s. ř. s. zapovídající možnost řetězení přezkumných řízení), ani v tomto řízení, neboť předmětem posouzení krajského soudu je výlučně skutečnost, zda je v souladu se zákonem závěr žalovaného, že proti rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 není přípustné odvolání.

V § 81 odst. 1 s. ř. s. je vyjádřena zásada, že odvolání, jakožto řádný opravný prostředek, může být zásadně podáno proti každému prvoinstančnímu rozhodnutí a pouze zákon může tuto možnost vyloučit (zásada dvojinstančnosti správního řízení). Jak bylo shrnuto výše, rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015 bylo vydáno v rámci postupu dle § 62 s. ř. s. způsobem popsaným v § 153 s. ř. s., tj. v přezkumném řízení. Přezkumné řízení je judikaturou i odbornou literaturou označováno za dozorčí prostředek sloužící k nápravě nezákonných rozhodnutí, nejedná se o mimořádný opravný prostředek. Přezkumné řízení je tedy relativně samostatným správním řízením, na nějž se uvedená zásada dvojinstančnosti vztahuje. K vyloučení možnosti napadnout odvoláním rozhodnutí vydané v přezkumném řízení v prvním stupni je

tudíž nezbytné dle § 81 odst. 1 s. ř. výslovného ustanovení zákona. Takovým ustanovením je dle názoru krajského soudu čtvrtá věta § 153 odst. 2 s. ř., která zní: „Sdělí-li žalobce soudu, že je uspokojen, platí, že se vzdal práva na odvolání nebo rozklad; právo podat odvolání nebo rozklad nemají ani ostatní účastníci.“

Výrok rozhodnutí žalovaného, že odvolání žalobců proti rozhodnutí KÚ ze dne 30. 12. 2015, se podle § 92 odst. 1 s. ř. jako nepřípustné zamítá, je tedy zcela v souladu se zákonem. Skutečnost, že žalovaný opomněl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést odkaz na výše citovanou čtvrtou větu § 153 odst. 2 s. ř., a doplnil o tuto citaci odůvodnění napadeného rozhodnutí teprve po podání žaloby opravným usnesením ze dne 29. 12. 2016, č. j. 90563/ENV/16, 188/570/16, nic na zákonnosti výroku napadeného rozhodnutí nemění, neboť z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, o jaké úvahy své rozhodnutí žalovaný opřel.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Nad rámec potřebného odůvodnění krajský soud uvádí, že považuje za liché jakékoli obavy žalobců stran vlivu dalšího (zřetelně zcela zbytečného) pokračování přezkumného řízení o závazném stanovisku Magistrátu města Přerova ze dne 15. 8. 2012, č. j. MMPř/095125/2012/STAV/ZP/Eh, neboť význam tohoto závazného stanoviska vskutku nepřekračuje rámec územního řízení, v němž slouží jako podklad pro vydání rozhodnutí. Po všech peripetiích je tak již definitivně platné pravomocné rozhodnutí o umístění stavby víceúčelové nádrže „H.“ ze dne 1. 11. 2012, č. j. MMPř 157/2012, poté, co dne 25. 6. 2016 nabylo právní moci usnesení KÚ ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 38176/2016, jímž bylo zastaveno dle § 94 odst. 4 s. ř. přezkumné řízení ve věci tohoto územního rozhodnutí, neboť rozhodnutí o umístění stavby již nelze napadnout žádnými mimořádnými ani dozorčími prostředky ve správním řízení ani žalobou ve správním soudnictví.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení osobě na řízení zúčastněné žádné povinnosti neukládal.

Krajský soud o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval, neboť rozhodl přímo o věci samé. Jelikož poplatková povinnost vzniká až právní mocí rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, v němž se žalobci současně ukládá povinnost uhradit soudní poplatek z tohoto návrhu (viz usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, www.nssoud.cz), rozhodl soud v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení poplatků ve výši 1.000 Kč žalobcům, kteří soudní poplatek

zaplatili, ačkoli jim poplatková povinnost nevznikla [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích a contrario].

Poučení: Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 21. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu